

[Kulturministeren]

Der er blot én ting, jeg vil sige i dag, når fru Ingerlise Koefoed siger, at opfattelsen ved den sidste debat var, at det ikke var nødvendigt, det går af sig selv – det var en form for citat af den debat, der foregik. Jeg mener faktisk ikke, det er rigtigt. Jeg mener, synspunktet var – som jeg husker det, det var i hvert fald mit – at de opgaver, man gerne vil have løst i den Eureka-model, der er lagt frem, faktisk godt kan løses inden for de organer, der allerede eksisterer: Europarådet, Nordisk Råd, EF, UNESCO osv. Det er en lidt anden holdning til spørgsmålet. Intentionerne i det pågældende forslag og den pågældende model er på mange måder rigtige, og jeg mener også, de vandt tilslutning ved den lejlighed, hvor vi diskuterede det.

Hr. Helge Sander lagde vægt på det brede kulturbegreb, hvad også fru Marianne Jelved gjorde. Hr. Helge Sander gjorde særlig opmærksom på et område inden for idrætten ud over den betydning, det i øvrigt kan have, at man internationalt søger at aftale, skal vi kalde det fælles spilleregler, og specielt fremhævede han problemerne omkring doping, som jo helt aktuelt er til debat i disse dage herhjemme.

Jeg synes, det er værd at fremhæve netop det område som et, hvor vi har behov for internationalt, i fællesskab, at løse de problemer, der knytter sig til misbrug. Der er jo konventioner, som de fleste lande har underskrevet – vi har også – men spørgsmålet er i lige så høj grad at få landene til at leve op til konventionernes indhold og dermed sikre, at der ikke kan ske misbrug, altså doping.

Jeg mener i øvrigt, at den udvikling, der er i gang overalt i øjeblikket, bekræfter, at der er gode muligheder for, at vi i den kommende tid kan komme det misbrug til livs, som finder sted blandt en masse eliteidrætsudøvere verden over. Jeg mener personlig, at problemet er meget lille herhjemme, men vi ved jo, at det eksisterer, og at en del af vores problem hænger sammen med, at vi ikke har fælles internationale regler, f.eks. for fri handel med nogle af disse stoffer. Her er en vigtig opgave at prøve at løse internationalt. Det medvirker regeringen selvfølgelig gerne til.

Til fru Pia Dahl: Ja, det var jo en præsentation af kendte standpunkter, når det gjaldt offentligt støttet kultur. Det var der ikke så meget nyt i. Jeg har en enkelt bemærkning, som mere går på noget principielt, nemlig spørgsmålet om gensidig tolerance og respekt.

Fru Pia Dahl nævnte bygningen af en moské i Danmark, som jeg ikke kender meget til, men som jeg også har set omtalt. Nu er der det ejendommelige ved at fremhæve det projekt, at det lige bestemt er et privat organiseret og finansieret projekt, har jeg forstået, uden offentlig støtte og indblanding.

Det andet, jeg har lyst til at sige, er, at den gensidige tolerance og respekt lige netop er værd at fremhæve i denne sammenhæng. Jeg minder om, at Danmark har et betydeligt antal kirker i udlandet. Jeg har netop vekslet ord med kirkeministeren om det: Vi har mere end 20 danske kirker i udlandet, som har fået lov til at etablere sig, og som betyder meget også som kulturelle samlingssteder, kulturelle aktivitetssteder. Det er vigtigt, at vi værner om den gensidige tolerance og respekt for hinanden. Derfor havde jeg lyst til at sige det.

Til fru Marianne Jelved vil jeg godt sige, at jeg synes, det er vigtigt at fremhæve den opfattelse, man har nogle steder, at man frygter internationaliseringen, man føler at komme ud for en afhængighed, som man ikke kan lide. Jeg mener ikke, der er grund til denne frygt. Jeg deler den ikke, men jeg indrømmer, at man meget nemt kan møde synspunktet.

Det gælder, som fru Marianne Jelved sagde, om at skabe nye rammer for kulturelle og folkelige fællesskaber, herunder også i kommuner og i amter, når det drejer sig om at fremme kulturudvekslingen med udlandet. Jeg tror ikke bare det er et nationalt anliggende, det er ikke bare et anliggende for staten og de store organisationer, de store institutioner. Det er også et spørgsmål om at komme ud i lokalsamfundene og fremme kulturudvekslingen med andre landes befolkninger. Det er, mener jeg, en udvikling, der allerede er godt i gang.

Fru Marianne Jelved efterlyste også nedsættelse af et udvalg, som kunne forberede en litteraturlov. Hertil vil jeg sige i dag, at det også er i mine tanker. Jeg har før nytår fået et forslag tilsendt fra Forfatterforeningen. Før jeg tager stilling til det videre forløb – det har jeg også meddelt Forfatterforeningen, i hvert fald den tidligere formand – vil jeg afvente den rapport, som er meget tæt på at være færdig, og som var et resultat af konferencen i Skælskør, hvor bogen jo var til debat, med mange gode synspunkter og forslag i denne forbindelse.